SWEDENSTIERNA

LOUISA ULRICAS
INTOG I STOCKHOLM
1744

KONGL. BIBLIOTEKET STOCKHOLM

H (Ref., Smith.)
Ex A

Underdånig Hägnad,

Öfver

Hennes Kongl. Höghets,

Den Durchleuchtigsta

Förstinnas,

LOUISA ULRICAS,

Sverges Utkorada Arf-Printseßas,

Högst Efterlängtade Intog, I Kongliga

Residence Staden STOCKHOLM;

På stora Riddarhus-Salen/

den 6 October 1744.

I all underdånighet betygad

Af

LARS N: SWEDENSTIERNA.

STOCKHOLM, Tryckt hos LARS SALVIUS.

Den

Stormächtigste Allernådigste Konung,

FRIEDRICH. I.

Sweriges/ Göthes/ och Wändes Konung ꝛc.

Landt-Grefwe til Hessen ꝛc. ꝛc. ꝛc.

Stormächtigste Allernådigste Konung!

Förlåt / Landsens Fader / at en ringa undersåte tör tilägna Eder Kongliga Majestät hela Rikets otalbara Frögd och Glädje / at / när såret än ömmat öfver wåre Hul-

Huldaſta Ulricas altförſmärtefulla bortgång/ frögdar oß upgången af en ny Sol/ ſom i den Klarhet lyſer/ at des Strålars Glantz kaſta ſig ſå långt öfwer wår Nordiſka Werld/ ſom Himmelens Bloß går öfwer Jordenes Kretz.

Och om wåra tankar någon tid förenat ſig om en rett Rikets Lyckſaligheet och Åra/ får nu wår långtan ſtadna wid ſit önſkade ſyftemål.

Wi känna innom oß en ny rörelſe/ med den ofelbara förſäkran/ at/ ſom wårt hopp regeras af en blid Himmel/ måtte ock en lika blid lycka altid följa oß åt.

Den

Den Store Guden låte Eder Kongliga Majestät i långliga tider få öfwerlefwa al den Sällhet / som et Land sin Nådigste Konung och Herre kan tilönska.

Jag framhärdar / så länge jag lefwer

Stormächtigste Allernådigste

Konung /

Eder Kongliga Majestäts

Allerunderdånigste och Troplichtigste Undersåte.

LARS N: SWEDENSTIERNA.

Hans Konglige Höghet,
Den Durchleuchtigste Förste/

ADOLPH FRIEDRICH.

Sverges/ Göthes/ och Wändes
Utkorade
Arf-Förste.
Hertig til Hollsten ꝛc.

Hennes Kongliga Höghet,
Den Durchleuchtigsta Förstinna/

LOUISA ULRICA.

Hwerges/ Göthes/ och Wändes
Utkorada
Arf-Förstinna.
Prinseßa af Preusen ꝛc.

Durchleuchtigste Förste,
Nådigste Herre!

Tal får wårt Swea, Nådigste Förste, i then Sällhet, som Eder Kongl. Höghet med Ulrica fått, skåda sin Åhros och Wälgångs Glants, och med förundran wörda en Nådig Almakt, som öfwer sit Folk satt så höga

Durchleuchtigsta Förstinna
Nådigsta Fru!

NAr hela Riket delar i Eder Kongl. Höghets högst efterlängtade frögdefulla Intåg, at ingen af oß är, som icke med otrolig wördnad och kärlek emottager en så dyr och oskattbar Himmelens Skänk, och, under trognaste bön, tilönskar

ga och wisa Förswar, at wi allaredan spegla oß i en säll och lyckelig Lefnad.

Wår Glädje är större, än en ringa dikt, til minsta delen, kan den beskrifwa, och wår innerliga önskan för Eder Kongl. Höghets och Rikets wäl följer med wår wördnad och kiärlek oß i grafwen.

Jag framhärdar intil min sista stund

Eder Kongl. Höghets

Underdänigste och Tro-
plichtigste Tienare.
LARS N: SWEDENSTIERNA.

önskar Eder Kongl. Höghet al uptänkelig Kongelig Lyckfalighet och Wälgång; tör och min ringa skald yttra sin enfaldiga fägnad, i underdånigt hopp och tillit til Eder Kongl. Höghets milda och nådiga Tilgift.

Så räknar hwar och en af oß sin största Glädje däri, at kunna wisa Eder Kongl. Höghet al underdånig plicht och trohet.

Och jag framhärdar ouphörligen

Eder Kongl. Höghets

Underdånigste och Troplichtigste Tienare.
LARS N: SWEDENSTIERNA.

Quæ cura Patrum quæque Quiritium
Plenis honorum muneribus Tuas,
AUGUSTA, virtutes in ævum
Per titulos memoresque Fastos æternet?

HORATIUS.

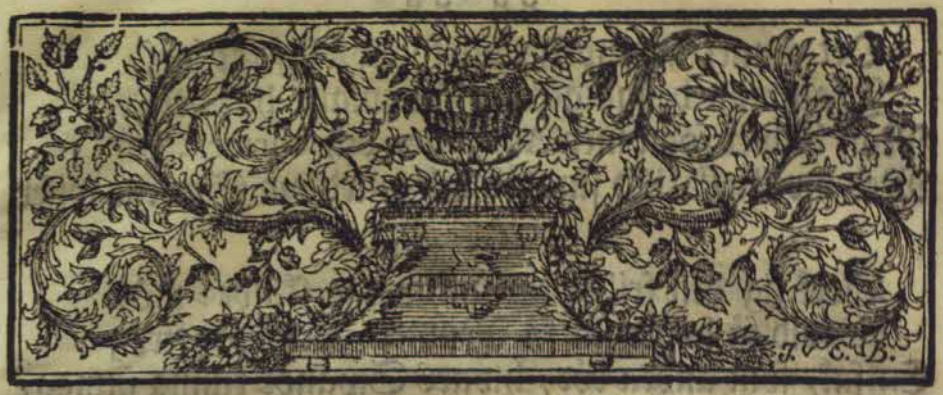

* * * * * *
* * *

Wälkommen, ho du äst, som känner Landsens Frögd,
Som ser wår Wälgångs Sol uti sin största Högd;
Wälkommen nögda Själ, at med mig här tillika
Lofsäija Himlen för en huld och mild ULRICA.

** **

Men skal ifrån wår mun et tacksamt sägne ljud
För sådan dyrbar Skatt affärdas bort til GUD,
Så låtom oß bese, hur' han sin nåd utdelar,
I det han sargar först, och sedan sären helar.

✲✲ ✲✲

Det ämnet äger wikt, och för widlyftigt blef,
I fall man denna gång altsammans här beskref;
Man hinner föga med Adolpher och Ulricer,
Med hwilka GUD sin nåd och wård om Sverge wiser.

✲✲ ✲✲

Dock sig den frihet tar min ringa skalde-mö,
At wid så höger sak få Minnes-Krantzar strö;
En sak, som andra rör, hwars Swanor kunna sjunga,
Men tål ock, at båd' frögd och wördnad för min tunga.

✲✲ ✲✲

Wi Twå Adolpher haft, som fäktat för all nöd,
Wi Twå Ulricer sett, som warit Landsens Stöd!
Den Tredje Adolph fick wi för et år tilbaka,
Den Tredje Udalrik' år denna Printsens Maka.

✲✲ ✲✲

Den Förste Achaulf i Rom för Gjöters hop
Sin Tapperhet lät se, och brakte dem i rop
För mandom, fredlighet och Sverges Rikes åra,
Samt kunde Spiran sin med Nåd och Wishet bära.

✲✲ ✲✲

Så ser man, det han för de sina war en Far,
Och at uti Hans tid man sett de gyllne dar.
Du Adolph, Sverges Frögd, som samma Namnet äger,
Behålt din Dygders Glants; ty den långt högre wäger.

Lät

✲✲ ✲✲

Låt Swerge uti Dig sin trogna önskan nå:
War Honom lik i Råd, men Honom öfwergå,
Och blifwe du så stor, at rycktet, som nu sprider
Ditt Lof, ej tröttnar med at föra't alla tider.

✲✲ ✲✲

Den Andre Adolph, som regerat har wår Nord,
Långt större war, än Han beprisas kan med ord;
Ty når Sin owän Han med Swärdet rett hemsökte,
Han både deras arm och Länders skuldror krökte.

✲✲ ✲✲

Han Gustaf Adolph het', och war sin Herrfar lik,
Den Nin'de Konung Carl, som styrde Swea Rik':
Dock hur Kung Carl war stor och hwad för dygd han hyste,
Hans store Son dock än i större Dater lyste.

✲✲ ✲✲

Tänk, sjutton År Han fylt, når som Hans Herrfar dog;
Likwäl Han lik en Far sig Swer'ges nöd påtog:
Och, skönt Han då feck slåss med Dansk-med Ryß och Polen
Satt Han dock Sale-fast i Swenska Kunga Stolen.

✲✲ ✲✲

Det såg för Manheim ut i sådan bister tid;
Som det, med Carols död, skul äfwen signat nid,
Och liksom alt deß folk i största fahra wore;
Dock halp oß Himlen med Kung Gustaf Adolph Store.

✲✲ ✲✲

Stor war Han til sin Börd, det har man nylig sagt;
Men större til sin Dygd, ty ingen jordisk makt
Förmådde hufwudet at up mot honom häfwa,
Och ej först ångra sig, samt sedan börja bäfwa.

✲✲ ✲✲

Hans Ungdoms Lärospån så war det Danska krig,
I hwilket med beröm Han tappert wärde sig,
At man det Lärospån för Mästar-Prof må kalla,
Hälst som Han segrade, hwar hälst Han hadʼ befalla.

✲✲ ✲✲

Likwäl beslöt Han Fred til Rikets stora ro,
Fast Han dock måstʼ i feigd med andra grannar bo;
Hwars wälde mot Hans makt war jämt så mycket smärre,
Som Han altstadigt war på dem en segrand Herre.

✲✲ ✲✲

Hwem är, som icke wet hwad stor förlust och sorg
Han Sigismundo gaf bort utwid Marienborg?
Der Fyra tusend Man de Poler måtte mista,
Och räkna lika tal wid Stum på dödsens lista.

✲✲ ✲✲

Hwem är, som glömdt hwad Han i Pälska Pryßen gjordt
Hurʼ som Hans Wapen där ha segrat jemt ochʼ fort,
Och hwem har icke hördt, hurʼ han sit Namn inriter
I Årans Marmorstod emot de Muscoviter.

Ty

✲✲ ✲✲

Ty måste bägge twå erbiuda Honom Frid,
Och sådan Frid ändå, som Han had' hugnad wid;
Han också Rikens gränts med samma frid förökte,
Och wannt sit Rikes wäl, det han altstadigt sökte.

✲✲ ✲✲

Lät detta wara nog, at giöra Honom stor,
Men märk Han segrade så fort som rycktet for;
Och för en Kung, Hwars Dygd had' Årans Högd intagit,
Gjord ej tilfyllest förn han Guds owänner slagit.

✲✲ ✲✲

Han derför förd af GUD och rörder af hans nåd
Beslöt, at hämna sig på Kejsarn's öfwerdåd:
Och skaffa rolig frid för tryckte Protestanter,
Och Lutheraner, som ock deras Bundsförwanter.

✲✲ ✲✲

Hwad Han nu satt sig för, Han äfwen företog,
Och Kejsar'ns stålta makt wid Leipzig underslog;
Hwars stora General begynte til at bäfwa,
När Swärdet retat blef, och Mandom knöt sin näfwa.

✲✲ ✲✲

För'n slaget för sig gick, had' Tilly hållit råd
Uti Dödgräfwarns hus blott utaf öfwerdåd,
Samt målat wäggarne med idla döda skallar,
At wisa hwad för hop han sändt til Glysis wallar.

✲✲ ✲✲

Skröt äfwen, at hans fot ej längre nedergick
I wattnet, än at han et fäste för sig fick,
Och at tolf runda år han burit Lager-Crantzar,
Samt segrat så på Folk, som Städer, Slått och Skantzar.

✲✲ ✲✲

Men här så blef han först af fruktan häftigt rörd,
Och af wår Swenska Kung från stad och fältet kiörd
Med fiorton tusen Mans förlust och stora skada;
Til prof, at djupar' ned han måst för Adolph wada.

✲✲ ✲✲

Och alt från samma stund hans lycka baklängs gick,
Tils han et dödligt skott af Swenska Hären fick;
När Gustaf Adolph lät den Lechske skog beskiuta
Med stycken sjutti två, der Tilly måste stupa.

✲✲ ✲✲

Men ho kan himla med Kung Gustaf Adolphs Mod,
Hans wundna Slaktningar igenom Swärd och Lod,
Hans stora Segrar, som uppå hwarandra följde,
Ifrån Hans Kröning tils, Hans Ansikt' HERren dölgde.

✲✲ ✲✲

Det kan oß giöra nog, at Han war oförskräckt,
Och at Hans wärja bet, hwar gång hon blef uträkt,
At Han utförde krig för Guds och Swer'ges Heder,
Och at Han hwarje gång sin Fiend' lade neder.

Ty

✲✲ ✲✲

Ty sådan Kung (som han af GUD utrustad war)
Kund aldrig gifwa tapt, ehwart det och påbar;
Alt derför' skiönt Han sjelf wid Lützen döder blifwit,
Har Han dock med sitt blod en härlig seger skrifwit.

✲✲ ✲✲

Dock som en Konungs Dygd ej blott i Segrar står,
Men mera at Han Sjelf uppå sig Sjelfwer rår,
Och at Han i Sitt folks lyckfalighet och ära
Wet skatta sig för säll: det är en Kunga Lära.

✲✲ ✲✲

Så war ock Adolph wan at styra Sitt begär,
Och hålla Folkets ro mer än sin ägen kär;
Ej stridde Han för det at slå sin Fiend' neder,
Men mera för Sit Folks lyckfalighet och heder.

✲✲ ✲✲

Gudsfruktan, hwilken wist är alla dygders mor,
Och utom hwilken ej en Konung kan bli stor,
War just den Dygden, som war Adolphs Herrskarinna;
Ty när Han kund' på alt, kund' hon på honom winna.

✲✲ ✲✲

Hon bodde i Hans Bröst och styrde Kropp och Själ,
At all hans Längtan här war blott at göra wäl;
Wäl gjord' Han mot Sit folk, war mon om deras trefnad,
Och stridde på det de skul få en rolig lefnad.

At

✲✲ ✲✲

At hålla Löften och at stå wid Orden Sin
Derom Han gjorde sig den aldrastörsta winn:
Och sådan dråplig Kung, som Han war här på jorden,
War starkare, än at Han kunde rygga Orden.

✲✲ ✲✲

Rättwisan, hwilken giör en Kunglig Crona trygg,
Och gjorde Honom fri för tadel på sin Rygg;
Och uti alla Wärf, dem Han här tog sig före,
War hon hans ögna mål och tankars rättesnöre.

✲✲ ✲✲

Han war så stor en Kung, at Han Sjelf kunde si,
Det Han från lagen ej war mer än andra fri;
En dygd, som sällsynt är bland jord'ske enwälds Kungar,
Hwars Tankar högre gå, än örnen nånsin ljungar.

✲✲ ✲✲

Försiktigheten, som långt mera rår än makt,
Tog Han i alla steg som nogast uti akt,
Och gamle wise män, som werldsens falskhet kände,
Han til at rådslå med som oftast efterfände.

✲✲ ✲✲

Slikt gjorde aldrig Han för någon brist på Råd;
Men til at wisa det de had' förtjent hans Nåd,
Och medan samma Nåd blef deras Herrskarinna,
Ty kund' ej annat Han än trohet hos dem finna.

Barm-

✲✲ ✲✲

Barmhertigheten, som ock giör en Kung til Far
För både Land och Folk, dem han at råda har,
Hon lik en Diamant beprydde Adolphs Krona,
Den mer af Dygder skien, än annan präktig Bona.

✲✲ ✲✲

Frimodigheten, som hos Hjeltar wara bör,
Så framt at lyckas skal hwad de sig taga för,
War här så stor, som hon hos någon Kämpe warit.
Och ho kan tala om, hur' Han frimodig farit?

✲✲ ✲✲

Man med förundran mins, at när Han for til strids,
Så war Hans Hjerta trygt och lika fult tilfrids:
Med GUD i Striden gick Han nögder fram i Spetsen,
Som bland Sit ägit Folk då Han war mit i Cretsen.

✲✲ ✲✲

Ej fälde Han Sit Mod af Skottet, som Han fick
Wid Dantzig, fast det twärt igenom lifwet gick:
En an'n, som icke had' Kung Gustaf Adolph warit,
Tord' i et sådant fall til dödsens rike farit.

✲✲ ✲✲

Men Han, som war utsedd at widga Årans Ban,
På sjelfwa döden sågs at segra wara wan.
Han derför' lika fult iklädde sig Sit Pantzar,
Och tog med stormand' Hand in saña Stadsens Skantzar.

✻✻ ✻✻

Med Honom lyckan ock i följe stadigt är:
Ty fast wid Ingolstadt et stycke-lod afskiär
Den tapra Hjeltens Häst och honom sönderklyfwer,
Dock Gustaf Adolph fast på Sadlen friad blifwer.

✻✻ ✻✻

Tro fritt, Han derför' ej aldels försagder blir,
At Han en Grefwe wid Sin sida fallen sir;
Men mera öks Hans mod; Han in i Beijern tågar,
Och ingen mot Hans makt sig mer upresa wågar.

✻✻ ✻✻

Men hwad ej skiedt' med makt, det gick nu fram med list:
Wid Lützen är oß sagt; fast utaf hwem owist,
At fäkta fåfängt war mot Gustaf Adolph Store,
Men falskhet, swek och list på Honom händer bore.

✻✻ ✻✻

En sådan dråplig Kung kund' annars ej ha dödt,
Hälst som Naturen ej des like hade födt;
Men som Han äfwen stod på dödlighetens lista;
Så slulle ock med swek hams raska Hjerta brista.

✻✻ ✻✻

Och skal alt ha sin tid, måst ock en Hjelte dö:
Men såsom deras död kan bli et träte-frö,
För deras efterwerld, och mångas wälfärd hänger
På deras ro och lif, om det ej warar länger.

Så

✲✲ ✲✲

Så bör en Förstes lif bewaras mycket wäl;
Och dertil äger han först sina ägna skiäl,
Och sedan Rikets ro, och en gång gjorda lagar,
Som stundom höra up med Furstens lefnads dagar.

✲✲ ✲✲

Men tyst! jag går för långt, som går ifrån en Kung,
Den jag beskrifwa bör för gammal och för ung;
Kung Gustaf Adolph som har warit Kungars Spegel,
Regenters efterdöm', och andra Furstars Regel.

✲✲ ✲✲

Han, som af Kunga Dygd, och Manna Krafter blänkt,
Han som Sit Swärd uti Sin fiends sida slängt;
Han som för HERRans Guds och Rikets lof och ära
Gjordt mera, än man kan utaf en Kung begiära.

✲✲ ✲✲

Han är den, hwilken jag med tungan höija bör,
Men ack! mit ringa lof ej Honom större giör:
Det wil ej swara mot Hans höga Hjelte-Dygder,
Dem rycktet ewigt för kring alla jordens bygder.

✲✲ ✲✲

Jag derför' wördsamt går wår dyra Kung förbi,
Wår frögd förbjuder ock at wåta ögon si;
Så smärtzligt som det är, at på hans utgång tänka,
Och så sit hjerta ned i djupa sorger sänka.

✲✲ ✲✲

Den Tredje Adolph, som wi fägna oß utaf,
Wår Hulde Arf-Prints är, den Himlen sjelf oß gaf
Uti en fåller stund, til hela Rikets hägnad,
När från oß wikit hadʼ al önskad ro och fägnad.

✲✲ ✲✲

GUD, som i sin försyn befäst Kung Gustafs Ätt,
Och sett, hurʼ Han befräm't sin helga Lag och Rätt,
I det Han förde in en rener Luthersk lära,
Har undt oß denna Printz til Rikets största Åra.

✲✲ ✲✲

En Prints från samma Kung och af Hans ägit Blod,
En Prints af Kunga Dygd och af et lika Mod;
En Prints, den HERren Sjelf i Högden oß har gifwit,
Af Riksens Ständer när Han här utwalder blifwit.

✲✲ ✲✲

Man lemna wil al sorg på denna Frögde-Dag,
Men kommer dock i hog det grymma Ödets Lag:
At från den första stund Ulrica från oß dragit,
Har tusend sorgers nöd wårt Land och Rike slagit.

✲✲ ✲✲

Så kännes man ej wid sit ägit Fäders-Land;
Ty ingen täncker på en hämnandʼ Allmakts Hand,
Fast hwar ock en wäl wet, at twedräkt, hat och träta
Med list och falskhet snart ett Rike kan upfräta.

Men

✲✲ ✲✲

Men Himlen ware lof, at wi med Adolph fått
En dyr och säker Pant, at oß skal skie alt godt,
Om wi så wist wår GUD, för sådan dyrbar Gåfwa,
Så trogit, som Han wil, kund' alla dagar lofwa.

✲✲ ✲✲

Du Adolph, dyra Prints, lät oß Din Kärlek ha,
Lät hela Riket af Dig efterdöme ta:
Så får wårt Manheim snart in under Friden grönska,
Och Himlen skäncker oß alt hwad wi kunna önska.

✲✲ ✲✲

Far fort uti Din Dygd, och blif Dig altid lik,
Så giör Din Åros Högd wår wälgång ganska rik,
Så skal ock wördnad med wår kärlek icke slockna
För Dig, förrän wårt blod skal i sin ådror tjockna.

✲✲ ✲✲

Man om Adolpher talt, Ulricer följa nu:
Den Första warit har Kung Carl den Elftes Fru:
En Drottning, hwilken af så många Dygder lyste,
Som ren Gudsfruktan Hon uti Sit Hjerta hyste.

✲✲ ✲✲

Med sådan dyrbar Skatt, som wi då hade fått,
Förunte Himlen oß otaligt mycket godt;
Bland hwilket räknas bör den Store Printz Hon födde;
Jag menar Konung Carl, som se'n i Norge dödde.

✲✲ ✲✲

Som Hon i fromhet ej Sin like skåda feck;
Så såg man äfwen, at Kung Carol öfwergeck
I Tapperhet och Mod hwar en, som spände bålte,
Och war i wårf och dåd en oförliklig Hjelte.

✲✲ ✲✲

Jag Honom dock likwål med wördnad går förbi,
Når man sig föresatt at på Ulricer si;
Men hwarest finnes ord en Drottning at berömma,
Den tiden aldrig kan från wåra tankar giömma.

✲✲ ✲✲

Om aldrig annat gick af ädla rycktets mund,
Än at Ulricers lof kringfördes hwarje stund;
Skull det ändå ej så sin skyldighet fullgiöra,
At om så höga ting man ej bord' mera höra.

✲✲ ✲✲

Är jag då alt för swag et Lof at tala ut,
Som ej uphöjes kan af mina tänke slut;
Så bör min ringa skald ock här om tyster wara,
Och jag får låf at det åt någon annan spara.

✲✲ ✲✲

Men at jag ej förskräkt må från mit ämne gå,
Skal man Ulricas Bild från mina tankar få:
Mot sin Gemål och Land war Hon lik Drottning Ester,
Had' lust i HERRans Lag och älskade deß Präster.

En

✻✻ ✻✻

En werldslig Krona höllt Hon för en bläddra lik;
Ty sökt Hon få en an'n hos GUD i Himmelrik,
Förnögd med Hans behag, som jemt war Hennes wilja,
War Hon tilreds hwar dag at Sig från tiden skilja.

✻✻ ✻✻

Den bleka döden kan åtskilja Själ och Kropp,
Och mången Hjeltes Sol förmörkas i Sit lopp;
Men aldrig kan nå'n Dygd bli skilder från Ulrica;
Blott nämna Henne war all Kunga Dygd tillika.

✻✻ ✻✻

Men om wårt Land ej war en sådan Spegel wärd;
Så kom ock Pest och Krig på Hennes hådanfärd,
Och swåren Hungers nöd, i twänne runda åren,
Wårt Rike utstå mäst', sen Hon blef lagd på båren.

✻✻ ✻✻

Hwad nu Ulrica war, Deß Dotter wara får,
Och wid Ulrica Hon med lika runor står;
Så at det är förswårt, at weta hwem war större
Antingen det war Hon, ell' ock twårt om den Förre.

✻✻ ✻✻

Man skiljer Dem då åt med ganska liten rätt:
Den Förra kallas from och mild uppå alt sätt,
Den Sen're kunde ej Sin Frumors Dygd förlora;
Och äger allmänt Namn af Drottningen den Stora.

Stor

✲✲ ✲✲

Stor war Hon til Sin Börd: Deß dyra Herrfar war
Den Elfte Konung Carl, wårt Rikes hulda Far:
Stor åfwen til Sin Dygd: Hon styrde Swer'ges roder
Igenom stora swall och swåra motgångs floder.

✲✲ ✲✲

Det såg förskräckligt ut, når Carl den Tolfte föll,
En Kung, som jordens kretz för sin förundran höll;
Dock, skiönt wårt Manna-heim fick då i tårar bada,
Afwände Hon deß nöd och botade deß skada.

✲✲ ✲✲

Men Himlen, hwilken såg, hwad som oß föreståd,
Halp Swidjot nådigt op och styrkte Fredrichs mod,
Når Han om Rikets Wål bestyr med Sina Ständer,
Och Adolph korad blir til Printz för Swer'ges Länder.

✲✲ ✲✲

Dermed blef plågan all, men et dock feltes ån,
En Mor för Swerge, som skull' blifwa Printsens Wän:
Hans Wal föll lyckligt på Louisa Udalrica,
En Kunga Dotter, och Förstinna wår tillika.

✲✲ ✲✲

Wi twå Ulricor sett, Hon nu den tredje år;
Och år Deß Dygd så klar, som någon önska lår:
Deßutan år Deß Börd i alla mål så lyster:
En Konung war Deß Far, och Hon en Konungs Syster.

Den

✲✲ ✲✲

Den Förra har Sin Thron befäst med Konga Dygd,
Den Sen're rycktet för kring wida werldsens bygd;
Han segrar hwart Han far, Han winner hwar Han strider,
Och tusen Lagrar kring sin krönta Hjeßa wrider.

✲✲ ✲✲

Så wördar man dock mäst wår Fredrich, Stora Kung:
Hans dyra lefnad GUD ej giöre swår och tung,
Och skydde Honom med sin starka Allmakts Händer,
At från Hans Konga Thron al motgång Han afwänder.

✲✲ ✲✲

Och mer än sälla Land! som en Printseßa fått,
Hwars Dygd och Börd upfylt wår stora mistnings lått:
Hwars Nåd och Mildhet spår oß sälla gyllne tider,
När Himlen med oß står, och lyckan är oß blider.

✲✲ ✲✲

Men kan så priswärd Fru ej höijas af mit tal,
Rums ej Deß Höga Lof i denna Ridder-Sal,
Och kan Deß Dygders skien ej några skuggor lida,
Hwi biuder jag då til Deß Lof at här utsprida?

✲✲ ✲✲

En undersåtlig plikt och wördnad, som jag bär,
Mit djerfwa öfwerdåd ursäkta kan skie lär;
Så at jag än en gång mit gjorda upsåt följer;
Ty en upriktig mun ej med sin tanka döljer.

✲✲ ✲✲

Nu, Swea Rikes Barn, kom án en gång ihog,
Den mer án bistea tid, och hur' wårt Swerge låg
Wanmäktigt, swagt och trött, når det had' mist Ulrica;
Men nu hwad Glädie år, når det har fått Deß lika.

✲✲ ✲✲

Wårt sinne åger ro, wårt hjerta frögdar sig,
Och ingen af oß år, som icke hjertelig
Den Sällhet wörda wet, som man för ögon skådar,
Och hwilken i alt godt oß önskad framgång bådar.

✲✲ ✲✲

Ho frågar då wår frögd hwar kommer den ifrån?
Den lifwas up i oß af detta Himla-Lån:
Louis' Ulrica år al Swerges Lust och Gamman,
Och Hennes höga Glans oß frögdar allesamman.

✲✲ ✲✲

Men öker sig wår frögd med Hennes klara Dygd,
En Dygd, som prisas bör kring hela Landsens bygd,
Så år då wunnit alt, hwad Swea wil begåra,
Når här befrämjat blir båd' Guds och Rikets Åre.

✲✲ ✲✲

Stäm derför' Swea up med tacksamt fägne-ljud
I dag och hwarje dag til alla Himlars GUD,
För en så Ädel Skatt och Kiär och Huld Printseßa,
Den Himlen utsett har tre Kronor uppå Hjeßa.

Deß

✲✲ ✲✲

Deß höga Intåg man med wördnad skådat har,
Och hwar och en sin del i största glädje tar,
At för wårt högsta Wäl med Far och Son tillika
Nu trogit waka wil en Mor uti Ulrica.

✲✲ ✲✲

Wälkommen Landsens Mor, Ulrica, Dygdens Bloß

Til Konung, Printsen, och wälkommen hit til oß:
Sin lydnad, tro och plikt et Konga Land Dig gifwer,
Hwars sägnad öks i det, at Du Deß Drottning blifwer.

✲✲ ✲✲

Wälkommen til oß hit, ja hit til Stockholms Stad,

Där hwar och en för Dig och Adolphs skul är glad,
Och allas hjertan där en sådan frögd intager,
At allestädes man strör Krantzar utaf Lager.

✲✲ ✲✲

Wälkommen ån en gång til dina Swänska Män,

Hwars trogna önskan gå alt up til Himmelen,
At från Dig skåda få de Konungsliga grenar,
Med hwilka GUD wår Thron til ewig tid förenar.

Så

** **

Så gläd Dig Swea nu utöfwer denna Tröst,
Och prisa Kongars Kong, som hördt din trägna röst,
Den tiden du frambar din suckan och din qwida:
Nu får med Himlens hjelp du Glädje-Crantzar wrida.

** **

Men Du Alrådand' GUD, som oß al fägnad gier,
Låt al den Sällhet, som Du något Folk beter,
Få öfwerflöda hos Kung, Prints, och Cron-Printseßa,
Och Landet lyckligt giör inunder alla deßa!!!